

"İman ve taat dairesinden çıkan bir Müslüman, Ecnebî dinsizleri gibi de olamaz. Çünkü onlar Peygamberi inkâr etseler, diğerlerini tanıyabilirler. Peygamberleri bilmeseler de Allah'ı tanıyabilirler..." Detaylı izah eder misiniz?

İman ve taat dairesinden çıkan bir Müslüman,

"Ecnebî dinsizleri gibi de olamaz. Çünkü onlar Peygamberi inkâr etseler, diğerlerini tanıyabilirler. Peygamberleri bilmeseler de Allah'ı tanıyabilirler. Allah'ı bilmeseler de, kemâlâta medar olacak bazı güzel hasletler bulunabilir."

"Fakat bir Müslüman, hem enbiyayı, hem Rabbini, hem bütün kemâlâtı, Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm vasıtasıyla biliyor. Onun terbiyesini bırakan ve zincirinden çıkan, daha hiçbir peygamberi (a.s.) tanımaz ve Allah'ı da tanımaz ve ruhunda kemâlâtı muhafaza edecek hiçbir esasatı bilemez."(1)

a. Burada **"diğer peygamberlerden"** maksat, İncil'de haber verilen peygamberlerdir. Bir Hristiyan, Peygamber Efendimizi (asm.) tanımasa da onları tanıyabilir. Bu tanımadan fayda görüp görmeme meselesine gelince, Peygamber Efendimiz (asm)'den sonra, tâ kıyamete kadar bütün insanlar, peygamber olarak Onu (asm.) tanımakla mükelleftirler. Bugünkü Hristiyanlar, Hz. İsa'nın (as) ümmeti değildirler. Çünkü bugün artık Hz. İsa'nın (as) peygamberlik vazifesi geçerli değildir.

Peygamber Efendimiz (asm)'den sonra dünyaya gelen insanlar inanç yönünden iki grupta mütalaa edilirler: **Ümmet-i davet ve ümmet-i icabet.**

Kur'ân'a ve Peygamberimize (asm) inanan müminler ümmet-i icabettirler. Diğer bütün insanlar ise ümmet-i davettirler. Yani, bugünün Müslümanları, bilhassa ilim sahasında selahiyetli zevat, onları İslâm'a davet etmekle mükelleftirler.

b. Bugün Hristiyan dünyasındaki birçok kimse teslise inanmıyor. Bu asrın insanını artık üç ilah safsatası tatmin etmiyor. Bunların kahir ekseriyeti artık dinsiz bir hayatı tercih ediyorlar. Az bir kısmı ise Hristiyanlığı kabul etmemekle birlikte, kendi aklını kullanarak bu âlemin mutlaka bir sahibi, bir yaratıcısı olması gerektiğine inanıyorlar.

Kurtulma meselesi ayrı bir konudur.

“Allah hiçbir nefse gücünün üstünde bir yük yüklemes...” (Bakara, 2/286)

âyetinin hükmü her zaman ve her konuda geçerlidir. Bu konuda da insanlar İslam'ı tanımaya ne ölçüde güç yetirebileceklerse o nisbette mesul olurlar. Bütün insanlık âlemini bu yönden tek tek tahlil etmek bizim gücümüzü çok aşar. Hakikat-ı hali ancak Allah bilir.

c. Bugünün Hristiyan dünyasını, ne tahrif olmuş İncil ne de toplumdaki tesirleri çok azalmış olan papazlar değil, toplumun kendi görüş ve tecrübelerinin mahsulü olan *“prensipler”* yönlendirmektedir. Bu prensiplere herkes büyük bir hassasiyetle uyar. Bunlara uymamanın neticesi, beşerî kanunların muktezası olan cezalardır. Bu prensiplere hassasiyetle uyan insanların ruhlarında, zaman içinde, bazı güzel hasletler yerleşir; insan haklarına riayet etmek, yalan söylememek, işine zamanında gelmek, sözünde durmak, aldığı vazifeyi tam olarak yerine getirmek gibi. **Bütün bunlar din kaynaklı değildir.** Yani, bunlara uyan kimse, **“uymasam günahkâr olurum, âhirette ceza görürüm”** gibi bir endişe taşımaz. Tek endişesi, kanunlar karşısında suçlu olmak ve cezalandırılmaktır.

d. Sualde geçen şu nokta çok mühimdir: **“Fakat bir Müslüman, hem enbiyayı, hem Rabbini, hem bütün kemâlâtı Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm vasıtasıyla biliyor.”**

Batı insanında kanunların, toplum yapısının, genel kültürün koyduğu esaslar yerine **bir Müslüman'da İslâm'ın koyduğu esaslar hükmeder.** Müslüman, bir haksızlık yaparken bunun haram olduğunu bilir ve bu bilgisine rağmen o cürmü işlemekle imanında bir zafiyet meydana gelir. Kur'ân'ın koyduğu temel hükümlere, Resulullah Efendimizin (asm) tebliğ ettiği esaslara rağmen, onlara karşı koyarcasına işlenen haramlar, o insanı zaman içinde dinden uzaklaştırabilir; bununla da kalmayıp din düşmanı haline getirebilir.

Dinden çıkan bir Hristiyan öyle değildir. O, kendindeki güzellikleri dinden değil, toplumun prensiplerinden aldığı için, dinden çıksa da o güzellikleri sürdürebilir. Dinden çıkan bir Müslüman ise bütün bu güzelliklere âdeta savaş açar.

Konuyu şöyle bir tahlil edelim:

Bir insan dinden çıkmışsa, **lâik idarelerde** bunun farkına bile varılmaz. Kendisi dinsizlik propagandası yapar ve açıkça bir fikir mücadelesine girerse, bu başka meseledir. Böyle bir kimseye de ancak fikir çerçevesinde cevaplar verilir; mesele

hukuka yansımaz.

Şer'î idarelerde ise, bir kişinin dinden çıktığı kendisi açıklamadıkça bilinmez. Böyle bir insanın namaz kılıp kılmadığı da fazla bilinmez. Ama kendisi açıkça namaza karşı çıkıyorsa, orucunu alenî olarak yiyorsa ve zekâtını vermiyorsa, bu adam Üstad'ın tâbiriyle **“İnsanların hayat-ı içtimaiyesinde bir fesat aleti”** olmuştur.

Günümüzde, Batılılaşmanın bir neticesi olarak bazı Müslümanlar Batı standartlarına uygun bir hayat sürmekte, günlük hayatlarında İslam'ın hükümleri yerine iktisadî hayatın kaidelerini esas tutmakta, faize rahatlıkla girmekte, stokçuluğu marifet sayabilmekte, İslam'ın kabul etmediği çok farklı yollarla kazanç elde etmekte; bunlarla birlikte Müslüman olduğunu da söylemektedirler. Bugün içtimâî hayatımızda dini İslam, fakat yaşayışı batıl olan birçok insan vardır. Bunların çoğu ciddî bir dinî terbiye görmemişler, anne- babalarının ve çevrenin verdiği bir İslam anlayışıyla hayatlarını sürdürmüşlerdir. **Bunlar işlerini yaparken de dinî esaslara uygunluktan çok, toplumdaki umumî gidişatı esas almışlardır.** Hayatın gayesini, bir Batılı gibi, menfaat olarak kabul eden bu kişiler, sadece sanata, ticarete ehemmiyet vererek, dini “ikinci, üçüncü planda” düşünmekle, farklı bir Müslüman tipi sergilerler. Bunlar zamanla dinden çıksalar da çoğu kimse bunun farkında bile olmaz. Bu kimseler dinsizliği gaye edinen ve insanları dinden, ahlâktan uzaklaştırarak toplum düzenini bozmaya çalışan anarşist ruhlu dinsizlerden farklıdır. Üstad'ın tabiriyle bunlar **“adem-i kabul”** grubuna girerler, dine karşı lakayttırlar, ama din düşmanlığı gibi bir davaları da yoktur. Bunlar da sanat, ticaret ve sair konularda başarılı olduklarında topluma faydalı olabilirler.

Üstad'ın **“kabul-ü adem”** dediği **“dinsizliği dava edinme ve imanın hilafına bir yol açma”** çok daha farklıdır. Din, iman ve ahlâk düşmanı olan anarşistlerden, topluma zarardan başka bir şey gelmez. Bundandır ki İslamî yönetimlerde bu gibi kimselere hayat hakkı tanınmaz.

(1) bk. [Sözler, On Üçüncü Söz.](#)